

Др Марко С. Марковић

Истина о Француској револуцији

Издавач
Српски сабор Двери
Издавачка кућа *Catena Mundi*

Библиотека
Прећутано слово
друго коло, друга књига

Аутор
Др Марко С. Марковић

Наслов
Истина о Француској револуцији

Уредници
Бранимир Нешић, Бошко Обрадовић

Уреднички
Лидија Глишић, Никола Маринковић, Оливера Дуњић,
Владимир Димитријевић, Југослав Кипријановић

Лектура
Оливера Дуњић

Дизајн
Ксенија Јовић

Штампа
Штампарија *Драслар-партнер*,
Београд

Тираж
500

Др Марко С. Марковић

ИСТИНА О ФРАНЦУСКОЈ РЕВОЛУЦИЈИ

Српски сабор *Двери*
Издавачка кућа *Catena Mundi*
Београд, 2012. л. Г.

ПРЕДГОВОР

Који појам спаја 5. октобар и грађански рат током Другог светског рата у Југославији? Револуција. Да ли је она уопште нешто позитивно у људском искуству?

Историја 20. века даје, уз понеки изузетак, негативан одговор. Од Октобарске револуције, преко комунистичких злочина за време и после Другог светског рата, револуције су постале синоним за терор, тоталитаризам, неслободу.

Овај историјски континуитет јасно показује да је бављење последицама појединачних револуција периферна ствар, и да постоји нешто погрешно у самом корену ових догађаја – Француској револуцији.

Управо тим путем кренуо је недавно преминули др Марко С. Марковић, најзначајнији политички мислилац српске емиграције, човек чији филозофско-политиколошки рад српска јавност тек треба да препозна и открије.

За разлику од Србије, која после вишедеценијске власти комуниста нема традицију критике Француске револуције, у свету, поготово на Западу, није тако. Марко С. Марковић се може сврстати у низ мислилаца, којем припадају Едмунд Берк, Чарлс Дикенс, Франсоа Фире, Антоан де Риванол, али и руски конзервативни мислиоци, попут Ивана Иљина или Константина Победоносцева. Марковићево дело је, стога, обогаћено делима претходника, али самосвојно у сопственом промишљању политике, теологије и историје, што се може видети из књиге која је пред вама.

Да се Марко С. Марковић бави суштином, а не последицама, указао је још академик Никола Милошевић говорећи о Марковићевој критици комунизма:

„Оно што бих ја лично истакао за ову прилику, као велику, непролазну заслугу, господина Марковића, тиче се, како ја видим, његове критике марксизма. Критичаре Маркса бих грубо узевши ја поделио на две врсте (послужићу се сликом) на оне, који мисле да је јабука од самог почетка била здрава, па је црв после ушао у њу... који држе да је од самог почетка била трула. И неки гласовити критичари марксизма, рецимо, једна Хана Арент, који тврде да су Марксове намере биле племените и добре, али, да је све било по оној изреци и да је пут у пакао попљочан добрим намерама. Господин Марковић је показао да пут у пакао не води преко добрих, него рђавих намера и да црв није тек тако ушао у јабуку, него да је од самог почетка био тамо. Може бити да се ово неком неће допасти, нарочито се неће допасти онима који још увек данас верују да је то било онако како није било, али, управо је у томе заслуга оних који слободно и критички мисле што не воде рачуна о томе да ли ће се некоме допасти или неће допасти.

Господин Марковић је човек велике и одиста импресивне обавештености. Он је ишчитао мноштво књига, ишчитао их је на прави начин и уме са њима на прави начин да влада...

Господин Марковић је један од ретких посленика интелектуалних на читавом Западу, који се нису бавили оним што је пробитачно на јавној, културној и политичкој сцени. Запад се занимао за руске филозофе о којима је он писао тако учено, и мудро онда када није било сигурно да ће Совјетски Савез постати партнер за зеленим столом. Када се то десило, сви ти руски писци, чак и Берђајев, о коме је највише писано, отишли су ако не у заборав, онда свакако на маргине. Господин Марковић није тако радио. Он се бавио оним што је суштина не марећи много за оно што је културно и политички у том тренутку било пробитачно.“¹

Овај доктор наука, политиколог, историчар, теолог и књижевни критичар (Иво Андрић је рекао да је од свих критика које су о њему писане Марковићева једна од најбољих), рођен је 30.

1 Српске органске студије, 4/2003. стр. 526

новембра 1924. у Београду. По обе родитељске линије потиче из угледних српских београдских породица. Деда Марко М. Марковић био је фабрикант и дворски књижар. Отац, др Србољуб Марковић (1885–1951), правне студије завршио је у Паризу. Одликовао се на Куманову као резервни коњички официр. Мати Бранка, рођена Јовановић (1895–1971), кћи је др Ђорђа Јовановића, личног лекара краља Александра Обреновића, професора Велике школе и једног од оснивача Врњачке Бање, који је по мајци био потомак Карађорђевог војводе Јанка Катића.

Основну школу и Другу мушку гимназију Марко С. Марковић завршио је у Београду 1943. Следеће, 1944. придружује се Југословенској војсци у отаџбини под командом ђенерала Драже Михаиловића и постаје подсекретар Верско-идеолошког одсека Врховне команде, коју је водио свештеномученик Јован Рапajiћ. У повлачењу из земље, новембра исте године, придружио се Артиљеријском дивизиону Српског добровољачког корпуса, прешао преко Босне и у Истри се борио до краја рата. Следеће две године (1945–1947) провео је по логорима и касарнама за расељена лица у Италији, прво у добровољачком логору у Форли и потом у четничком логору који се тада налазио у Чезени, где је постао припадник Динарске четничке дивизије.

Из Италије одлази у Париз. Завршава теологију на Православном богословском институту Светог Сергија Радоњешког у Паризу (1947–1952) и дипломира на Школи за оријенталне језике (руска секција, 1952–1955). На Универзитету за економију и социјалне науке добија правну лиценцу (1959–1965), специјализацију из политичких наука (1972–1973) и специјализацију из историјских установа (1974–1975). Тезу државног доктората из политичких наука под насловом „Философија неједнакости и политичке идеје Николаја Берђајева“ одбранио је са највишом могућом оценом 6. маја 1975. на Правном факултету у Паризу пред жиријем којим је председавао председник Сорбоне.

Радио је као секретар Српске православне парохије у Паризу (1951–1953), секретар православне омладинске организације „Синдесмос“, вишегодишњи преводилац са руског на француски и правни саветник у неколико компанија (1955–1987).

Говорио је француски и руски, служио се енглеским и италијанским.

Оженио се 1953. докторком медицине Никол Мирен. Има троје деце – Светлану, Србољуба и Ђорђа и више унучади.

Први штампани рад „Млади Сава, историјска слика“ објавио је у часопису „Хришћанска мисао“ у логору Еболи у Италији (број 3–4, јануар 1946). Сарађивао је у свим најзначајнијим црквеним и патриотским часописима у емиграцији: „Хришћанска мисао“ (Еболи, 1946), „Искра“ (Минхен, 1951–1957, 1962–1968, 1969), „Билтен организације југословенских студената“ (Лондон, 1951), „Синдесмос“ (Париз, 1953–55), „Слободна Југославија“ (Минхен, 1955–1957), „Свечаник“ (Минхен, 1964–1972), „Календар Српске православне цркве у Америци и Канади“ (САД, 1978), „Американски србобран“ (Питсбург, 1958, 1976–80), „Глас канадских Срба“ (Виндзор, 1979), „Србија“ (Винона, Канада, 1977–1980), „Хиландар“ (Света Гора, 1986–1989, 1994) и „Лазарица“ (Бирмингем, 1987–1994). Писао је и за више најзначајних отаџбинских часописа у последњих 20 година: „Теолошки погледи“ (Београд, 1986–1987, 1990–1991), „Глас Цркве“ (Ваљево, 1988–1992), „Православље“ (Београд, 1990–1991), „Образ“ (Београд, 1995–1996) и „Књижевне новине“ (2001, под уредништвом Предрага Драгића Кијука), а пред крај живота је писао за „Геополитику“ и „Двери српске“.

Био је члан уредништва „Хришћанске мисли“ и „Синдесмоса“ и главни уредник „Слободне Југославије“ (1955–1957).

Написао је поговор за књигу „Народни устанак“ (поводом 150-годишњице Првог српског устанка, Минхен, 1954) и предговор збирци песама „Бела гробница“ Душана Петровића (Аустралија, 1989).

У емиграцији су му изашле следеће књиге: „Персонализам раних Словенофила“ (дипломски рад за теолошку кандидатуру, Париз, 1972), „Југословенски писци“ (књига 1, Париз/Минхен, 1966), „Политика Јураја Крижанића“ (на француском, Париз, 1973), „Философија неједнакости и политичке идеје Николаја Берђајева“ (на француском, Париз, 1975), „Свети Сава – светитељ и просветитељ“ (Бирмингем, 1975, 1985, Београд 1989),

„Брачно право Православне Цркве по Никодиму Милашу“ (на француском, Париз, 1976), „Тајна Косова“ (Бирмингем 1976, 1989), „Марксизам у теорији и пракси по руским мислиоцима“ (Бирмингем, 1977).

Од средине деведесетих година 20. века у Србији је изашло више његових књига: „Истина о Француској револуцији“ (Образ, 1995), „Наличје једне утопије“ (Образ, 1995), „Пола века српске голготе 1941–1991“ (Образ, 1995), „Стопама Христовим“ (Манастир Хиландар, 1996), „Тајна Косова“ (Хришћанска мисао, 1998), „Српска апологија Русије“ (прва књига, издање аутора, 1998), „Српска апологија Русије“ (друга књига, издање аутора, 1999), „Православље и нови светски поредак“ (више издања, 1999), „Смрт и васкрсење“ (Хришћанска мисао, 2002), „Марксизам у теорији и пракси по Николају Берђајеву“ (Хришћанска мисао, 2003), „На смрт осуђени“ (Хришћанска мисао, 2004), „Косово у ранама“ (Хришћанска мисао, 2005).

Добио је награду Универзитета у Паризу и државну субвенцију за штампање докторске тезе 1976. Француска академија наука је тезу одликовала наградом од 18. маја 1980.

Удружење књижевника Србије и Матица исељеника Србије су 2000. др Марку С. Марковићу доделили награду „Растко Петровић“ за животно дело, а Матица исељеника Србије му је 2007. уручила награду „Драгиша Кашиковић“.

„Српске органске студије“, часопис за органску философију и домаћински систем, који излази у Београду, посветио му је тему броја (год. IV, 1–2/2002, св. 1), а „Двери српске“ су то учиниле 2006.²

Марко С. Марковић упокојио се 27. априла 2012.

Месец и по дана пре упокојења, 3. марта 2012, Марковић је поручио:

„Као унук личног лекара краља Александра Обреновића и син одликованог јунака са Куманова, као човек који је у 18.

2 Биографски подаци модификовани су према биографији коју је за специјални темат број часописа „Двери српске“ посвећен Марку С. Марковићу, написао Бошко Обрадовић.

години стао под барјак слободе ђенерала Драже Михаиловића, као интелектуалац који је сав свој рад и труд посветио Богу и роду, позивам вас, моји драги земљаци, да поклоните поверење Дверима, чији је циљ свеобухватан препород наше отаџбине. Србија је вечна док су јој деца верна!“

Уз те речи, предајемо вам Марковићево прећутано слово „Истина о Француској револуцији“.

КРАТКА БИБЛИОГРАФИЈА

- Jean-Francois Chiappe, La Vendie en armes, t. I: 1793, t. II: Les Geants, Paris, Perrin, 1982.
- Jules Michelet, Histoire de France / La Revolution, t. 4, 5 i 6, Lausanne, Editions Rencontre, 1967.
- Albert Sorel, L'Europe et la Revolution francaise, t. 3, Paris, Plon, 1908.
- Енциклопедија QUID, Paris, Laffont, 1985, поглавље „Guerres civiles de la Revolution“, стр. 540–541.

СУМАРНА БИБЛИОГРАФИЈА О ФРАНЦУСКОЈ РЕВОЛУЦИЈИ

- Georges Burdeau, „Traite de science politique“, t. IV, VI(1), VI(2), Paris L. G. D. J. (Librairie Generale de Droit et de Jurisprudence), 1969/1971.
- Jean-Francois Chiappe, „La Vendee en armes“, t. I: 1793, t. II: „Les Geants“ Paris, Perrin, 1982.
- Alfred Cobban, „Le sens de la Revolution francaise“, Paris, Julliard, 1984.
- Francois Furet, „Marx et la Revolution francaise“, Paris, Flammarion, 1986.
- Francois Furet et Denis Richet, „La Revolution francaise“, Paris, Hachette/Pluriel, 1989.
- Pierre Gaxotte, „La Revolution frangaise“, Paris, Favard, 1970.
- Paul et Pierrette Girault De Coursac, „Enquete sur le proces du roi Louis XVI“, Paris, La Table ronde, 1982.
- Ivan Gobry, „Les martyrs de la Revolution francaise“, Paris, Perrin, 1989.

- G. Lenotre, „Les Massacres de Septembre“, Paris, Perrin, 1907.
- G. Lenotre, „La guillotine et les executeurs des arrêts criminels pendant la Revolution“, Paris, Perrin, 1912.
- Albert Mathiez, „La Revolution française“, y 3 тома, Armand Colin, 1922 (reedition du Club français du livre).
- Albert Mathiez, „Le bolchevisme et le jacobinisme“ Paris, la reedition par la revue 'Commentaire“, Ete 1989.
- Jean Rivero, „Cours de libertes politiques“, Paris, Le Cours de droit, 1962–1963.
- Simon Schama, „Citizens. - A Chronicle of the French Revolution“, New York, Alfred A. Knopf, 1989.
- Reynald Secher, „La Chapelle-Basse-Mer village vendéen. - Revolution et contre-revolution“, Paris, Perrin, 1986.
- Reynald Secher, „Le genocide franco-francais. - La Vendee -venge“, Paris, P. U. F., (Presses Universitaires de France), 1989.
- Rene Sedillot, „Le cout de la Terreur“, Paris, Perrin, 1990.
- Albert Sorel, „L'Europe et la Revolution française“, y 8 томова, Paris, Plon, 1903–1908.
- J. L. Talmon, „Les origines de la democratie totalitaire“, Paris, Calmann-Levy, 1966.
- Georges Vedel, „Cours de droit constitutionnel et d'institutions politiques“, Paris, Les cours de droit, 1959–1960.
- Philippe de Villiers, „Lettre ouverte aux coupeurs de têtes et aux menteurs du Bicentenaire“, Paris, Albin Michel, 1989.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

94(44)“1789“
316.334.3(44)“1789“

МАРКОВИЋ, Марко С., 1924-2012

Истина о Француској револуцији / Марко С.
Марковић. - Београд : Српски сабор Двери :
Catena Mundi, 2012 (Београд :
Драслар-Партнер). - 92 стр. ; 21 см. -
(Библиотека Прећутано слово / Српски сабор
Двери ; коло 2, књ. 2)

Тираж 500. - Предговор: стр. 5-10. - Напомене
и библиографске референце уз текст. -
Библиографија: стр. 91-92.

ISBN 978-86-7964-023-9 (ССД)

а) Француска револуција 1789
COBISS.SR-ID 193627148